

Ne ní, ne - ní v mé mož - no - sti pod ká - zni spra - ve dl - no - sti tak těž - ce se po - ti -

- ti. Os - tré máš tu vě - ři - te - lé, ne - do - vo - láš se pří - te - le, hled' do hal - ce spla - ti - ti.

spla - ti - ti

První díl

1. Není, není v mé možnosti pod kázní spravedlnosti tak těžce se potíti. Ostré máš tu věřitelé, nedovoláš se přítele, hled' do halce platiti.
2. Ó tryznění, ó trápení, kdež oddechu vskutku není, ó že jsem zle činila! Nyní bych smutná nebyla, těch muk sobě nedobyla ani bycha honila.
3. Ó marnosti nad marnosti! Běda, že jsem vás s pilností kdy tak vyhledávala! Proto posavad v těžkostech, v ohni a hrozných ouzkostech stále jsem zůstávala.
4. Buď sem neb tam se vracuji a kdekoli obracuji, všude kříže, sočení. Všudy „Běda!“ , nařikání, upění a utiskání, vidět hrozná mučení.
5. Často sem prv žertovala, nešlechtně šprýmovala, ze všeho žert, smích měla. Nyní pak v pláči, v kvílení musím býti bez prodlení, kyž jsem na to pomněla.
6. Tělo ještě se mnou není, bylo spolu v provinění, sama musím vystáti. Pro čtyry smysly i pátý musím od hlavy do paty sama v ohni dostáti.
7. Líčka prv se červenala, již pak sprzněná zčernala, tálov, mozk po nich teče. Žížaly pysky zžírají, Červi z nich pastvu sbírají, není o žrádlo péče.
8. Mé jiným rozkošné vlásy, kteří mně zejskali lásky, kadeře své stratili. Ach nastojte! Ohnivými ďábové nástroji svými naopak je zdrastili.
9. Oči že jsou v zelenosti zvuři měli z všetečnosti, v nadám svým se poddaly. Nyní v truchlivosti, v lkání utrpné činím pokání, neb příčinu muk daly.
10. Uši zlého nenechaly, jen daremnice slychaly, proto, ó hoře, hořím! Za to křik, skřípení, lkání, slychám „Běda!“ , nařikání, ó kyž jednou již shořím!
11. Na loutny, harfy se nehrá, nebo není tu více hra, když sotva kdo vytrvá. „Běda, běda“ opakují, písňe jiné zde nekují, vzdy Miserere trvá.
12. Proč sem kytičky brávala? Vůně chřípí podávala? Běda mně přežalostné! Dokud musím ten smrad žráti, dokud s nim se ožírati? Ó mučení žalostné!

13. Proč sem se stkavostně chovala,
proč nádherně hodovala?
Zde sem proto v tryznění.
Čím zhřešila, tím se mučím,
hladem ukrutně vzdy skučím,
ó kyž mám posilnění!
14. Přesuchá mám vždycky usta,
v která se již častě hustá
smůla, sira nalila.
Jenž jsem prv nestřídme pila,
sebe z těla vytopila,
v tento oheň vylila.
15. Třebas břicho již nechtělo.
když se mně však to zachtělo,
již to býti muselo.
Třebas drahé nad stav bylo
a velmi těžce nabylo,
předce mně se nosilo.
16. Pospěš, pro milého Boha!
Neb já v žízni již nebohá
nemohu víc trvati.
Pospěš, příteli, omoč prst
(neb zde nelze žádati hrst),
hled' mne obvlažovati.

Druhý díl

1. Ó jazyku nezkrocený,
jenž jsi se mnou zde zmučený,
v jakous strast mne uvedl?
Skrze tvé oplzlé žvaní,
nestydaté vzdy spivání
jak bídnou jsi zavedl.
2. Pro špinava pomlouvání,
pouhých klevet zpravování
a pro lživé tláchání
tebe škvaří, bodou, pekou,
z tebe mrzce vředy tekou,
po žvaní máš vzdychání.
3. Nebe zde na tomto místě
i z marného slova jistě
počet se vždycky stává.
Čemu sme se posmívali,
co za zdvořilost mívali,
ohněm se potrestává.
4. Chtíc vždy býti sličná v tváři,
podobná nebeské záři,
často jsem se líčila.
Již pak čertí ohnivýma
líčí mne ličidly svýma,
ó jakž bych to nečila!
5. Hrdlo s kostmi slonovými
aneb s listy růžovými
mělas že obloženo:
však halže se nekupuje,
než hrozný se mu kruh kuje,
by v něm bylo sevřino.
6. Proč jsem já to dělávala
a dlouho se šperkovala,
vzdy u zrcadla stojíc?
Nyní jak jsem osiřela,
a přes hlavu ohořela,
vždycky d'áblům přistojíc.
7. Mé ruce někdy běličké,
od přirození outličké
jak jsou d'ábli uzřeli:
hned pro neslušné makání,
sebe, jiných dotýkání,
ó nastojte, je dřeli.
8. Mí subtylny prstečkové,
na kterých se prstynkové
s kaminky někdy stkvěli:
řeřavé uhlí dostali,
ač z všech stran jiskry padaly,
hořící se nestkvěli.
9. S lahůdkami můj žaludek,
jsa přecpaný jako dudek,
těžce jsem mohla jíti.
Zde živým uhlím, plamenem
a rozpáleným kamenem
musím zavděk přijíti.
10. Co jsou nohy provinily,
v tom tolikéž mne vinily,
běda mně zarmoucené!
Po mně stále zde šlapají,
v ohni téměř zašlapají,
běda mně skormoucené!
11. Že jsem jen zevlů hleděla,
pracovati se styděla,
nyní proto pečená.
Co zvěřina v láku ležím,
ach, jak dlouho tu poležím
jako v srubu skličená?
12. Na trepkách jsem chodívala,
spuný chod co páv mívala,
ó jak sem se zavedla!
Zde se mi z noh krev pouštěla,
až mizka z kosti pištěla,
bídná jsem se podvedla!
13. Šla jsem často k dobré vůli,
kde sem musila mít zvůli,
s kalány v tancování.
Zde běda a nařikání,
piská se s d'ábly v skákání,
jakéž to hodování!
14. Pěkné šaty jsem mívala,
v měkých se povalovala,
ó jak toho lítuji!
Zde mne ohněm ošatili
a do plamene zvrátili,
ach kyž mne politují!
15. Dobré bydlo odkudkoli,
milý statek jakýkoli
sobě jsem naháněla.
Aby vždycky přibývalo,
nikdy nic neubývalo,
na to jsem jen pomněla.
16. Již toho mojí ujcové,
švagrové, spolu strejcové
vesele užívají.
Kteří mnou se honosili,
a všudy v ustech nosili,
víc mne neuznávají.
17. Zle sem sobě poradila,
že sem jim to shromáždila
a do hrdla vstrčila.
Nyní bych špandy dávala,
všemi pěti rozdávala
a spíš se vyručila.
18. Musím svým dosazovati,
z všeho počet vydávati,
hotové vysázeti.
Žádný nechce tu čekati,
zhřešil-lis, musíš se káti,
odtud nevyházeti.

Třetí a poslední díl

1. Ach, že jsem se v šanc sadila,
v to místo se nahodila:
kdež se tak přísně jedná!
Nebo kdož se sem uvede,
lež, podvod jej nevyvede
ani přízeň vyjedná.
2. Nic se tu dary nemaže,
než tehdáž se všecko smaže,
když zouplna doplatí.
Žádná u soudce vejmluva,
žádná smlouva neb námluva
při soudu víc neplatí.
3. Tu spravedlnost zůstává,
co on chce, to se stává
a počty s námi drží.
Třebas se co málo spáchá,
však předce ji hned zapáchá,
proto v ohni podrží.
4. Byl čas, ach, byl čas milosti,
Byl čas někdy! Ó žalosti!
Ejhle všecken pominul.
Ruka mne spravedlnosti
těžce kárá v své mocnosti,
řek bys, že bys hned zhynul.
5. Ó chvílko, vrať se, minulá,
která jsi nám uplynula,
v daremnicech strávena!
Kdybych tě ještě nabyla,
v těch bych mukách víc nebyla,
ano již oslavena.
6. Teskno, těžko v tom plameně,
kdež musím hořet nic méně,
ó kříži, ó tesknosti!
Hodina zde měsíc se zdá,
den div že se věčnost nezdá,
ach sprost' mne z té věčnosti!
7. Ó vy všickni moji milí,
jenž jste ještě v světa boji
pod Kristem bojující,
pospěšte mne se ujítí,
k Bohu dnes, ne zejtra jítí,
mne zde politující.
8. Neb Bůh se mne dotýkati
nepřestává, mne mrskati,
slitůjte se nade mnou.
Tak jest, co jsem zasloužila,
že jsem Bohu nesloužila,
nepřicházejte za mnou.
9. Můžete mi snadně spomoci,
nebo jest to v vaší moci,
medle neprodívejte.
Almužnu poslední dejte,
s pomocí neodkládejte,
uši nezacpávejte.
10. Ach, pomozte mne zhostiti
a z té prohlubně sprostiti,
nebo jest vám to možné:
u Boha se přimlouvati
a za mne orodovati,
což mně již jest nemožné.
11. Pomozte mně z toho hoře,
kdež kdo neshoří, vzdy hoře,
pospěšte pomáhati.
Pomohou posty, modlení,
čiňte vše, však bez prodlení,
již nemohu dychati.
12. Ach, pospěšte mne slyšeti,
mé prosby neoslyšeti,
neb oheň hrozně pálí.
Hleďte chudým nětco dáti,
štedře almužny podati,
ať mne oheň nepálí.
13. Prosím, volám: Pamatůjte,
vše obzvláště obětůjte
mocnáři nebeskému.
Pomáhejte, pomáhejte,
vzhůru častěji vzdychejte,
ať jdu k Pánu rájskému.
14. Když mše za mne vyslyšíte,
obzvláště mne potěšíte,
ach medle pospichejte.
Nechť má prosba to dovede,
odtud co nejspíš vyvede,
křičte, dopomahejte.
15. Když pak svátost přijímáte,
církevní odpustky máte,
pro Boha mně to dejte.
Neb když přijdu do radosti,
spomním na vaše žádosti,
tu pomoc jen podejte.
16. Proste ještě jednou, proste,
Boha vašeho uproste,
ať mne již polituje,
bych se mohla radovati,
věčně jej vychvalovati,
jistě on se slituje.